

Ἰούλιος.

Κυριακή 5η Ἰουλίου 2026

Κυριακή Ε΄ Ματθαίου.

(Μτθ. 8, 28 – 9, 1).

«*χαλεποί λίαν*» (Μτθ. 8, 28).

Κατά τή σημερινή Κυριακή βλέπουμε στό κείμενο τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς τόν Ἰησοῦ νά δίνει ἕνα δείγμα τῆς θεϊκῆς δύναμης πού διαθέτει ὡς Θεάνθρωπος, διαχειριζόμενος τήν περίπτωση τῶν δαιμονισμένων στήν περιοχή τῶν Γεργεσηνῶν. Μόλις πρίν ἀπό λίγο εἶχε ξαναδείξει τή θεϊκή Του δύναμη γαληνεύοντας τόν ἄνεμο καί τή θάλασσα. Μετά τά στοιχεῖα τῆς φύσης ἔρχεται τώρα νά φανερώσει πώς δέν εἶναι μόνον κυρίαρχος τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀλλά εἶναι κυρίαρχος καί τῶν δαιμόνων.

Δύο ταλαίπωροι άνθρωποι Τόν υποδέχονται στα όρια τῆς περιοχῆς τῶν Γεργεσηνῶν. Δύο ἄνθρωποι πού βασανίζονται ἀπό τήν κυριαρχία τοῦ σατανᾶ στήν ὑπαρξή τους. Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος τούς περιγράφει λακωνικά καί εὐστοχα: «χαλεποί λίαν».

Τί σημαίνει ἡ λέξη «χαλεπός»; Σημαίνει δύσκολος καί περίπλοκος. Ὅταν ὁ Ματθαῖος λέγει πώς αὐτοί οἱ δύο δαιμονισμένοι ἦταν «χαλεποί λίαν», θέλει νά μᾶς πεί ὅτι αὐτοί οἱ δύο ἄνθρωποι ἦταν δύσκολοι καί περίπλοκοι στή διαχείρισή τους. Ἦταν δύσκολοι καί περίπλοκοι, ἐπειδή ἦταν ἄγριοι, ἐπιθετικοί καί ἐπικίνδυνοι γιά τούς συνανθρώπους τους καί γιά τούς περαστικούς ἀπό τήν περιοχή ἐκείνη. Βεβαίως, οἱ δαιμονισμένοι τῆς χώρας τῶν Γεργεσηνῶν δέν εἶναι οἱ μοναδικοί μέσα στήν ἀνθρωπότητα. Αὐτοί ἦταν φανερά δαιμονισμένοι. Ὑπάρχουν, ὅμως, καί οἱ κρυφοί δαιμονισμένοι. Εἶναι ἐκεῖνοι πού κυριαρχοῦνται ἀπό

τόν σατανά μέ τρόπο άθόρυβο και ύπουλο. Έντούτοις εΐναι και αυτοί «χαλεποί λίαν», σάν τούς φανερά δαιμονισμένους.

Όταν ο άνθρωπος παραδοθει στή δύναμη του διαβόλου, γίνεται χαλεπός. Γίνεται δύσκολος και περίπλοκος. Εάν δέν μετανοήσει έγκαιρα και επιμείνει κάτω από τή δαιμονική επίδραση, τότε γίνεται επιθετικός και επικίνδυνος. Σήμερα, πού οι άνθρωποι ξεχασαν τον Θεό, άνοιξαν τον δρόμο στον σατανά, για να τους κατακτήσει και να τους κυριεύσει. Καθώς ή ψυχή χάνει τον Θεό, προσπαθει να γεμίσει τό κενό της. Τότε έρχεται ο μισάνθρωπος διάβολος, γεμίζει αυτό τό κενό και κυριαρχει στον πλανεμένο άνθρωπο. Ο νοϋς, ή ψυχή και ή καρδιά του ανθρώπου υποτάσσονται στίς δαιμονικές δολοπλοκίες και γεμίζουν από σκοτάδι. Τά γνωρίσματα του υποταγμένου στον σατανά ανθρώπου εΐναι ή περιπλοκότητα, ή αναισθησία και ή αυτοκαταστροφή.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἀφέθηκε στή δαιμονική παρουσία γίνεται περίπλοκος. Χάνει τήν ἀπλότητα τῆς ψυχῆς. Ὁ νοῦς σκοτίζεται καί μπερδεύεται ἀκόμη καί γιά τίς πιό εὐκόλες ὑποθέσεις. Καθετί πού ἀκούει, πού βλέπει ἢ πού συμβαίνει τό παρεξηγεῖ. Διαστρέφει τά πάντα πρός τό χειρότερο δυνατό. Τίποτε δέν δέχεται, ὅπως εἶναι. Προσπαθεῖ νά βρεῖ κρυμμένα νοήματα ἀκόμη καί στά πιό καθημερινά γεγονότα. Ἡ καρδιά, ἐπίσης, ἀποκτάει μία περιπλοκότητα. Ἀναμειγνύει τά συναισθήματα καί μεταπηδάει ἀπό τό ἓνα στό ἄλλο. Νιώθει ταυτόχρονα μίσος καί ἀγάπη, ἔλξη καί ἀντιπάθεια, χαρά καί θλίψη, ἐπιθυμία καί ἀποστροφή, ἐλπίδα γιά κάτι καλύτερο καί ἀπελπισία γιά τά πάντα. Ὅλ' αὐτά, πού τά αἰσθάνεται τήν ἴδια στιγμή, δημιουργοῦν μία ἐσωτερική θύελλα, μία ὁμίχλη, ἓνα βαθύ καί ἀπύθμενο σκοτάδι. Ἡ ψυχή ἔχει μία ὀρμητικότητα, ἀλλά βιώνει καί μία ἀναβλητικότητα. Δέν ξέρει τί θέλει. Δέν ξέρει γιατί τό θέλει. Ξέρει, ὅμως, ὅτι θέλει καί αὐτή

ἡ θέληση γίνεται πηγὴ ἄγχους καὶ ἀγωνίας. Ὁ ἄνθρωπος πού βασανίζεται ἀπὸ τὴ δαιμονικὴ ἐπίδραση εἶναι χαλεπός, δηλαδή εἶναι δύσκολος καὶ περίπλοκος, ἀφοῦ δὲν κατασταλάζει πουθενά. Δὲν ἀνοίγεται σ' αὐτοὺς πού τὸν ἀγαποῦν καὶ ἀνοίγεται σέ πρόσωπα πού τὸν ἐκμεταλλεύονται. Δὲν ἔχει εὐθυκρισία, εἰλικρίνεια, παιδικότητα. Ξεχνάει αὐτὰ πού ἔπρεπε νὰ θυμᾶται καὶ θυμᾶται αὐτὰ πού τὸν βλάπτουν. Δὲν εἶναι προσεγγίσιμος καὶ γι' αὐτὸ μένει μόνος.

Ἐπίσης, ὁ ἄνθρωπος πού ὑποφέρει ἀπὸ τὴ μυστικὴ καὶ ἀθόρυβη παρουσία τοῦ διαβόλου γίνεται ἀναίσθητος καὶ ἀδιάφορος. Σήμερα αὐτὸ τὸ διαπιστώνουμε κατὰ κόρον. Ὅσοι ἔβαλαν τὸν Θεὸ στό περιθώριο, ζοῦν χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τοὺς διπλανοὺς τους. Στὴν ἴδια πολυκατοικία, ἀκόμη καὶ στὸν ἴδιο ὄροφο, δὲν συμμετέχει ὁ ἓνας στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες τοῦ ἄλλου. Μπορεῖ ἀπὸ περιέργεια νὰ

προσπαθοῦν νά ἐνημερωθοῦν γιά τά πάντα. Ὅταν, ὅμως, μάθουν τί συμβαίνει, ἀδιαφοροῦν. Ἀμέτρητοι πονεμένοι ἀναστενάζουν στά κρεβάτια τῶν νοσοκομείων ἐγκαταλελειμμένοι καί μόνοι. Ἀμέτρητοι γέροντες καί γερόντισσες ἀνεβαίνουν τή δύσκολη ἀνηφόρα τῆς δύσης τοῦ βίου σέ κλινικές, γηροκομεῖα, μοναχικά δωμάτια καί ξεχασμένα διαμερίσματα, χωρίς κάποιος νά τούς χτυπήσει τήν πλάτη, νά τούς φτιάξει ἕνα νόστιμο φαγητό, νά ἐπιμεληθεῖ ἀκόμη καί τά φάρμακά τους. Ἀμέτρητα μικρά παιδιά παρκάρονται σέ κέντρα μάθησης, σέ μικρές καί μεγάλες ὀθόνες, στή φροντίδα πληρωμένων νταντάδων, ἐπειδή οἱ γονεῖς τους εἶναι ἀναίσθητοι καί ἀδιάφοροι. Ἡ δαιμονική κυριαρχία στόν κόσμο ἔκανε τούς ἀνθρώπους νά βλέπουν δράματα καί νά γελοῦν, νά βλέπουν σκηνές πολέμου καί νά τρῶνε μεζεδάκια στό σαλόνι τους, νά συναντοῦν τόν ἀνθρώπινο πόνο καί ἐξευτελισμό καί νά συνεχίζουν ἀσυγκίνητοι τήν πορεία τους.

Τέλος, ὁ ἄνθρωπος πού βιώνει τή δαιμονική ἡγεμονία στήν ὕπαρξή του, ἀκόμη καί χωρίς νά τό καταλαβαίνει, ἀκολουθεῖ μία διαδρομή αὐτοκαταστροφική. Μέ σκοτισμένη σκέψη, μέ παγωμένη καρδιά, μέ ἀδιάφορη διάθεση γιά τά πάντα, ἀρχίζει νά κάνει ζημιά στόν ἑαυτό του. Χωρίς τόν Θεό μέσα του ρίχνεται στά ὑποκατάστατα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι οἱ πάσης φύσεως ἐξαρτήσεις. Ἐξαρτήσεις ἀπό θανατηφόρες οὐσίες, ἀπό βλαβερές συνήθειες, ἀπό ἐπικίνδυνα πρόσωπα. Ἐξαρτήσεις πού τόν ἐξευτελίζουν καί τόν κουράζουν. Χωρίς καθαρό μυαλό λαμβάνει λάθος ἀποφάσεις, κάνει ἀνόητες καί ἀνεπιτυχεῖς ἐπιλογές. Χωρίς τόν Θεό μέσα του ὅλα τά βλέπει δύσκολα, ἀκατόρθωτα, ἐχθρικά. Ἄντί νά παλέψει, καταβάλλεται. Νομίζει ὅτι προοδεύει, ἀλλά ὀπισθοχωρεῖ. Ὅταν καταλάβει τή ματαιότητα τῶν πάντων, τότε πέφτει στήν ἔσχατη πτώση, στή ἀπελπισία. Φθείρει τό σῶμα καί τήν ψυχή του. Φθείρει τίς σχέσεις μέ τούς ἄλλους. Διαλύ-

ει τή ζωή του. Τό μόνο πού τοῦ ἀπομένει εἶναι τό τέλος. Ἔνα τέλος πού τό φοβᾶται, ἀλλά καί πού τό περιμένει. Ταλαίπωρος καί κουρελιασμένος γίνεται ὁ ἄνθρωπος, ἐάν ἐπιτρέψει στόν διάβολο νά τόν κυβερνήσει.

«Χαλεποί λίαν» ἦταν οἱ δαιμονισμένοι στή χώρα τῶν Γεργεσηνῶν. «Χαλεποί λίαν» εἶναι καί οἱ ἀδιόρατα καί μυστικά δαιμονισμένοι κάθε χώρας καί ἐποχῆς. Νά ὀχυρωθοῦμε, λοιπόν, ἀπέναντι στόν σατανά. Νά τόν ἐκδιώξουμε μέ τήν προσευχή, μέ τή μετάνοια, μέ τήν ἀρετή, μέ τήν ἀγάπη γιά τούς ἄλλους, μέ τή μελέτη τοῦ θείου θελήματος, μέ τή συνειδητή μετοχή στά μυστήρια. Μόνον τότε δέν θά γίνουμε «χαλεποί λίαν». Δέν θά γίνουμε δύσκολοι καί περίπλοκοι ἄνθρωποι, ἀλλά θά εἴμαστε τά πιστά παιδιά τοῦ Θεοῦ, οἱ εὐλογημένοι συνοδοιπόροι του, οἱ χαρούμενοι ἀγωνιστές τῆς ζωῆς, οἱ κληρονόμοι τῆς μακαριότητος, οἱ μέτοχοι τῆς αἰώνια δόξας τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.